

Robert Langeac

Het verborgen leven in God

HOOFDSTUK IV

Apostolische Vruchtbaarheid

DE VERENIGING HEEFT PLAATS OP HET KRUIS

DE BLIJKEN VAN GOD'S GENEGENHEID ZIJN VAN tweeërlei, zeer verschillende aard: zij zijn enerzijds zeer aangenaam en zoet, anderzijds smartvol en pijnlijk. God verheft de ziel. Hij voert haar mede op grote hoogte en Hij vernedert haar. Hij overstelpt haar om haar daarna te vernietigen. Maar altijd verenigt Hij haar meer met Zich. Ja, hoewel het anders lijkt, brengt zo'n pijnlijk contact juist een innige vereniging te weeg. En dan denken wij niet alleen aan de louteringen, die de vereniging noodzakelijk moeten voorafgaan, wij denken vooral aan die verlossende pijnen, die een ziel, die reeds tot de omvormende vereniging gekomen is, zo dikwijls verduurt. Dan is er een werkelijk delen in het lijden van de Gekruisigde Jezus. Dus is er sprake van een vereniging, en wel des te inniger, naarmate de smarten heviger zijn. Hoe van dit geheim enige uitleg te geven? De H. Paulus schijnt ons de sleutel ervan te geven, wanneer hij zegt: *Christo confixus sum cruci*, Met Christus ben ik gekruisigd. Wat een éénwording in lijden en liefde! De inwendige ziel is waarlijk ook met Jezus en door God zelf, lijkt het, aan het kruis geslagen. Hoe dierbaarder een ziel is aan het Hart van de Vader, des te meer wil Hij, dat zij een levend beeld is van Zijn Welbeminde Zoon. Vandaar Zijn zorg om haar steeds op het kruis te houden. Hij laat haar op een aangrijpende wijze inzien, dat Hij, de Liefde, niet bemind wordt, dat ook zij Hem nog niet alle liefde geeft, die zij Hem zou kunnen geven. Hij zegt haar ook, dat Hij, de Waarheid, niet gekend wordt, en dat ook zij niet voldoende naar Hem opziet. Dan voelt de ziel haar hart vergaan van verdriet, en toch geniet ze ook dán een stille onuitsprekelijke vreugde. Dat is de vreugde der liefde hier op aarde, vreugde, die weliswaar onvolmaakt is in vergelijking met de vreugde van de Hemel, maar die toch al het geluk, dat de aarde kan geven, zo verre overtreft! Ja, het goed aanvaarde lijden verenigt met God. Men zou kunnen spreken van een ijzeren hand: eerst voelt men heel haar hardheid, maar de kracht, waarmee zij de ziel aan het Hart van de Goede God drukt, gaat steeds weldadiger aandoen. De bitterheid wordt altoos minder, de vreugde immer groter, en bij elke smart die men beter aanvaardt, wordt de vereniging inniger; hoewel ze niet altijd meer gevoeld wordt, wordt zij toch steeds volmakter en dieper. Om goed te kunnen lijden moet men veel beminnen, en daarom is het, ceteris paribus, ook waar, dat men meer en beter bemint, naarmate men meer en beter lijdt. Daarom juist is het lijden een zo waardevol kenteken van God's genegenheid.

DE VRUCHTBAARHEID VAN HET KRUIS

Uw bruid, o mijn God, beheerst de wereld vanuit de volheid van haar liefde. Maar deze overheersing heeft niets hards of gewelddadigs. Zij is louter beminnelijkheid, goedheid. De genade alleen heeft deze ziel zo hoog boven de anderen verheven. Zij weet dit, zij ziet dit helder als de dag. En nooit kan zij het vergeten. Wanneer zij als van boven af uit de verte op de dingen neerziet, is dit om hen te verlichten, die nog dolen in de nacht en hen, die het spoor bijster zouden kunnen worden, de weg te wijzen naar U. Wanneer zij daar op die verre hoogten en dichtbij de Hemel leeft, is dat ook nog om daarheen hen te helpen opstijgen, die dreigen vastgehouden te worden door de aarde of verzwolgen te worden door de zee. O Jezus, goddelijke Heiland. Gij hebt het zo gewild; verheven boven de aarde, hoog aan het Kruis, trekt Gij allen tot U. Elke ziel, die met U verenigd is door

de liefde, trekt de wereld op tot U.

Vanwaar komt die macht over de zielen en over de wereld?

Ongetwijfeld van de liefde, maar van die liefde, die gevoed wordt door het offer. Het moet gezegd worden: de roeping tot het diep inwendig leven is een roeping tot het martelaarschap.

Inderdaad, niet alleen moet de ziel, die door God geroepen wordt, de harde omschakeling van haar zintuiglijkheid doormaken en bovendien het nog smartelijker gevoel van onmacht in haar hogere vermogens, die, als tegen wil en dank, verzaken moeten aan hun gewone, natuurlijke wijze van werken, maar van haar worden ook nieuwe offers gevraagd, niet zozeer meer voor haarzelf, als wel voor anderen. Zij lijdt eronder haar God niet te kunnen beminnen, zoals Hij het verdient. Het doet haar leed, te zien hoe weinig Hij gekend en bemind wordt. Maar er is nog meer, nog erger pijn: zij voelt de volle zwaarte van de wereld met haar zonden op zich drukken. Voor haar wordt het mysterie van doodstrijd en kruis opnieuw werkelijkheid; zij deelt erin naar de mate van haar liefde. Evenals het leven van Jezus, is ook haar leven „kruis en marteling". Maar ook moet gezegd worden: het is een marteling, die bemind wordt. Welk beter bewijs van liefde kan zij aan Jezus en haar broeders geven dan juist dit? Waar een echter bewijs van liefde te vinden? En de vrucht van de liefde is de vreugde, een louter geestelijke vreugde, die gesmaakt wordt in het binnenste van de ziel en kan samengaan met de ware smart, die er als de bron van is. Hoe groot toch was het Lijden van Jezus op het Kruis! En toch — zonder nog te spreken van de gelukzalige aanschouwing —, hoe groot was niet Zijn vreugde dat Hij Zijn Vader kon verheerlijken en Zijn broeders mocht redden, juist door dit lijden! Diep mysterie, zeker, maar hoe verlicht het het geheim der bruid- en offerzielen, zoals het ook iets laat doorschemeren van het geheim Zijner zoete Moeder, O.L. Vrouw van Zeven Smarten.

Daarom juist is zo'n ziel zo aantrekkelijk voor de Koning der Koningen en houdt zij Hem geboeid. Hij is zo gelukkig, dat Hij Zichzelf in haar terug kan vinden en door haar de mensen kan laten genieten van de vruchten van Zijn offer.

Daar immers Zijn lijden niet hernieuwd kan worden, is dit voor Hem als de vernieuwing van de vreugden van Calvarië. En waarom zou Hij, waar deze ziel zo goed Zijn wensen begrijpt en Zijn wil vervult, op Zijn beurt dan niet alles doen, wat Zijn bruid wil? En dat gebeurt ook! Hij stelt al Zijn schatten aan haar ter beschikking. Zij kan vrij daaruit putten en uitdelen. Vanwege de diepe eenheid tussen hen beiden, is er nooit gevaar, dat zij het over deze verdeling oneens zijn. Desnoods zou Jezus door een inwendige verlichting haar laten weten dat zo'n besteding niet beantwoordt aan Zijn plannen en de ziel zou er, zonder er verder over te denken, dadelijk van af zien. Zij is koningin in de volle zin van 't woord. Zij houdt alles onder haar beheer, zij bestuurt alles, zij heeft als het ware de indruk, dat zij deelt in het universele koningschap van U, o Jezus, en dat zij met U en door U alles leidt tot het enige doel van alles: de glorie van de aanbiddelijke Drieëenheid. Niets brengt haar in haar diepste wezen nog in beroering of verwarring. Niet alleen weet en gelooft zij, maar op een bepaalde wijze ziet zij ook, hoe alles zich richt op Uw glorie, o God, en op het welzijn van hen, die U liefhebben: *Omnia cooperantur in bonum iis, qui diligunt Deum*, God leidt alles ten goede voor hen, die Hem liefhebben, *etiam ipsa peccata*, zelfs zijn zonden, zo voegt de H. Augustinus eraan toe.

De filosoof is er op uit door zijn denken de wereldorde te ontdekken, om zich in de beschouwing ervan te verlustigen; de ziel, die met U verenigd is, o God, beschouwt haar zonder moeite, en hoeveel dieper gaat haar beschouwing!

HOE DE ZIEL HANDELT, DIE MET GOD VERENIGD LEEFT

Elke ziel, die U bemint, o God, is een sterke ziel, en haar kracht groeit met haar liefde. Wanneer zij U uit heel haar hart bemint en haar hart groot is, wordt haar kracht een echte macht! Hoe geschiedt dat, o mijn God? Doordat de liefde met U verenigt. Hoe inniger die liefde is, des te volksmanner is de vereniging met U. Maar Gij zijt de sterke God. Alles is onderworpen aan Uw macht, Hemel en aarde, Engelen en mensen. Niets heeft er in de wereld plaats zonder Uw uitdrukkelijke toestemming: geen volk kan verdwijnen, maar ook geen mus kan dood gaan, zonder dat Gij erin toegestemd hebt. Welnu, de ziel, die met U in liefde innig verenigd is, deelt in Uw macht en in Uw kracht. Zij wordt voor anderen een bron van sterkte en energie. Zij beveelt, en men gehoorzaamt haar; zij spoort aan en men gaat op weg; zij trekt moedig op naar U en men volgt haar; zij snelt de hoogten op en doet de anderen met haar opstijgen. Wat de bekoorlijkheid van deze ziel sterk verhoogt, is de bevalligheid, waarmede haar leven openbloeit en haar kracht zich ontplooit. Gij doet alles met zoetheid en kracht, *suaviter et fortiter*, o mijn God.

De ziel die innig met U verenigd is, deelt in deze zachtheid en deze kracht. Heel haar optreden is gematigd, bedaard, evenwichtig, harmonisch. Zij spreekt zoals 't betaamt, zij zwijgt, wanneer het beter is te zwijgen. Zij treedt op de voorgrond als het moet, maar zij trekt zich ook gaarne terug, en dit zonder dat het opvalt. En zo gaat het met alles. Dat juist maakt haar doen en laten zo bekoorlijk. Zij heeft iets over zich, ik weet niet hoe 't te noemen, iets wat af is, voltooid, volledig, volmaakt, iets fascinerends. Er is in haar niets te veel, maar ook niets te weinig. Het is een schone en goede vrucht, aangenaam om te zien, heerlijk om te eten. Daarin is iets goddelijks: *Bene omnia fecit*. Hij heeft alles wel gedaan.

DE MACHT, DIE ZO'N ZIEL HEEFT DOOR HAAR HANDELEN EN ZELFS DOOR HAAR ZWIJGEN

De liefde, die haar inwendig verteert, toont zich uitwendig door de vruchtbaarheid, de overvloedigheid en de volmaaktheid van haar werken. De inwendige ziel is kalm, vreedzaam, maar zij is niet werkeloos. Overal waar zij is, treedt de liefde handelend op. Hoe sterker die liefde is, des te machtiger is zij in haar activiteit. Zij ijvert met vuur voor de eer van God. Onophoudelijk werkt zij aan de verwezenlijking daarvan. Zelfs wanneer zij het moet stellen zonder de gewone uitingen van activiteit, het woord en de daden, is zij nog actief, en misschien dan vruchtbaarder dan ooit. Het gebed, het lijden en de onmacht zelf blijven haar altijd over. Alles is haar goed. Zij grijpt alles aan en benut alles. Zij bereikt haar doel. Zij verlicht hen, die haar niet kennen. En zij troost, wie aan haar niet denken. In stilte, zonder enige ophef, onbekend voor allen, deelt zij het leven, het ware en nooit eindigende leven mede. Waarom zou men zich over deze verborgen werkzaamheid en zijn machtige invloed verwonderen? De liefde heeft de inwendige ziel met God verenigd. God heeft haar bij overeenkomst alles gegeven. Hij heeft Zichzelf gegeven. Hij heeft Zich haar Gevangene, haar Geboeide gemaakt. Door te geven en door Zichzelf te geven, heeft Hij niets van Zijn kracht en rijkdom ingeboet. Hij is nog steeds de goede God, die onophoudelijk bezig is, Zijn schepselen wel te doen! En evenals Zijn willen en voelen identiek zijn met die van de ziel, Zijn bruid, zo zijn het ook Zijn macht en Zijn verlangen om weldaden te bewijzen. Zeker, God zou direct en geheel alleen in de zielen kunnen werken; maar Hij wil niet alleen de bewerker van het werk zijn, maar ook nog de bewerker van de bewerker. Dit is veel schoner en ook veel zoeter voor de ziel, die zo bewust deelneemt aan Uw verlossingswerk. Het is zo goed, U als het ware met volle handen te geven, mijn God. Niets is zo zoet voor de inwendige ziel, dan te ervaren dat zij in zekere zin macht heeft op U. Zij behoort U geheel en al toe, dat is waar; maar Gij behoort ook haar geheel en al toe. Tussen U en haar is er, om zo te zeggen, de volmaaktste gelijkberechtigtheid, de meest werkelijke identiteit zelfs, niet in de zijnsorde, maar in de orde der liefde. Zij voelt zichzelf vergoddelijkt in haar macht, vergoddelijkt ook in haar goedheid. In het diepst van haar wezen is zij met U verenigd, in de meest werkelijke zin van het woord één met U, en zo tracht zij anderen mede te delen van haar rijkdom en haar geluk. Maar alles wordt door Uw wijze Voorzienigheid geregeld, o mijn God. Het is niet de taak van Uw bruid, Uw vrienden te kiezen. Zij hoeft hen alleen op te zoeken, te herkennen, en hun dan met U en door U de schat van Uw Liefde te geven.

HAAR INVLOED OP DE ZIELEN

Het goede deelt zich als van zelf mede. De inwendige ziel, vol van God, geeft het goede aan ieder, die haar oprecht daarom vraagt, de een meer, de ander minder, zoals het God's wil is, en zoals ieder in het bijzonder gedisponeerd is. De een ontvangt dertig, de ander zestig en weer een ander honderd. Maar allen ondergaan haar weldadige invloed. Zij geeft aan allen, en zij geeft zichzelf geheel aan allen. Van haar liefde, zo begrijpend, toegewijd, belangeloos en bovennatuurlijk, kan men zeggen wat men gezegd heeft van de liefde van een moeder voor haar kinderen: „Ieder krijgt er zijn deel van, en allen bezitten haar in volle mate”. Evenals er geen goed bestaat, „dat een vergelijking met God, het absolute Goed, kan doorstaan”, zo is er geen aalmoes, die te vergelijken is met die, welke de inwendige ziel aan al degenen geeft, die met een hart, begerig naar dit Goed der goederen, tot haar komen. De inwendige ziel oefent inderdaad een echte aantrekking uit op de andere zielen, vooral op die, welke het voorwerp zijn van de inwendige werking der genade! Deze laatste begrijpen als 't ware instinctmatig, dat er een geheimenissvolle overeenstemming bestaat tussen hen en deze bevoorrechte ziel. Zij gaan dus met vertrouwen tot haar. Zij voelen zich veilig bij deze ziel. Zij zijn ervan overtuigd, dat, wanneer zij met haar kunnen spreken over hun lijden, hun angst, hun verlangens en verwachtingen, zij niet alleen begrip zullen vinden, wat reeds zeer veel waard is, maar dat zij ook verlicht, getroost, gesterkt en bemoedigd zullen worden. In één woord, zij zullen hij haar werkelijk ineens alles vinden, wat zij nog nodig hebben. Daarom ook oefent zij, hoewel zij in 't verborgen leeft, meestal zo'n diepgaande invloed uit.

Al denkt zij weinig aan eigen voordeel en vergeet zij graag zichzelf, toch, en misschien juist daarom, ziet de inwendige ziel alles zich voor haar ten beste keren. *Alles wat zij doet, lukt haar.* Eigenlijk wordt haar wil, die volmaakt één is met de Wil van God, even werkdadig als deze. Al wat zij onderneemt, is alleen voor God en volgens Zijn bedoeling. In al haar werken is het meer God dan zijzelf, die in en door haar werkt. Waarom zich dan verwonderen over haar succes ? Zelfs datgene wat haar schijnt te mislukken, slaat ten slotte nog op een of andere wijze in haar voordeel om. Het is bij haar als bij Jezus. Juist als alles definitief verloren schijnt, is integendeel alles voor goed gewonnen. Uit de dood bloeit op het leven, uit de vernedering de glorie. De vrienden van God hebben altijd het laatste woord.

GEESTELIJK MOEDERSCHAP

God geeft aan de inwendige ziel, Zijn bruid, een echte geestelijke vruchtbaarheid. Er zijn op aarde zielen, die God zelf met haar verbindt en die zij moet voeden, zoals een moeder haar kinderen voedt. Het is niet nodig, dat zij die zielen kent, om voor haar verantwoordelijk te zijn tegenover God. Soms echter, als God het nuttig vindt, zorgt Hij ervoor, dat moeder en kind elkaar ontmoeten.

Dit is voor beiden een diepe vreugde, die geest en hart ontroert. De inwendige ziel kan het goddelijk leven slechts zo mededelen als de Vader het doet aan de Zoon en de Zoon aan de H. Geest. Het vlees speelt hier geen rol en voor het vlees valt er hier ook niets te halen. Wat geboren is uit de Geest, is geest en moet dit ook blijven. Aan het begin van elke kloosterorde staat altijd een ziel, die op de hoogten leeft bij God. Talrijk als de regendruppels bij een onweersbui of de sneeuwvlokken bij een sneeuwstorm, zijn de moeilijkheden, die haar gewoonlijk overvallen. Maar de liefde, die zij draagt in haar hart, is sterker dan wat ook. Wat haar moest neerslaan, heft haar juist op. Wat haar vurige ijver moest uitdoven, schenkt haar nieuw leven. De moeilijkheden worden middel. De ineenstorting is het begin van een voorspoedige bloei. Zij neemt dan een aanloop en snelt aan één stuk recht vooruit, terwijl zij alles aantrekt en met zich sleept.

STRIJDEN TEGEN DE SLECHTEN

In de geestelijke wereld is de inwendige ziel een sterke burcht. Zij bemint God. Niets is sterker dan de liefde tot God. De inwendige ziel imponeert degene, die haar kent zoals zij is, maar ook degene, die haar niet kent! Zij is een bron van energie; de zwakken komen daaruit putten. De sterken vinden bij haar nog nieuwe kracht. De slechten zijn als het ware instinctmatig voor haar beducht. De duivels voeren strijd tegen haar, een strijd die hard en wreed is. Maar zij overwint. Door een enkele acte van haar hart, dat verenigd is met God, slaagt zij er niet alleen in om hen af te slaan, maar ook nog om hen op de vlucht te drijven. Zij kan hen zelfs weggagen van degenen, die zij in hun macht hebben of voortdurend kwellen.

Al de middelen waar de heiligen zich in de loop der eeuwen van hebben bedient om de wereld, de duivel en zichzelf te overwinnen, heeft zij bij de hand en ter beschikking. Zij wendt ze aan, zelfs al heeft zij er nooit over horen spreken. De H. Geest, die haar bij alles beweegt, doet haar die middelen ontdekken. Zij is zielsgelukkig, wanneer zij te horen krijgt, dat deze of die Heilige, deze of die vrome ziel, reeds voor haar op dezelfde manier te werk gegaan is om dezelfde overwinning te behalen of te laten behalen. Er bestaat een wonderlijke overeenkomst tussen de werken van God, al ligt er ook een scheiding van eeuwen tussen. In alle tijden, zelfs in de somberste, heeft God zijn trouwe vrienden gehad, Zijn onverschrokken verdedigers. Zijn moedige veldheren, om manhaftig de goede strijd te voeren, ieder op zijn eigen wijze, en om moed en vertrouwen te geven aan de zielen van goede wil.

DE LIEFDE IS NIET JALOERS

Dat geluk zou de inwendige ziel niet voor zichzelf alleen willen houden. Zij brandt van verlangen, het wijd en zijd mede te delen. Het lijkt haar, dat zij haar God, „haar Vriend“, meer bemint, wanneer zij Hem bemint tezamen met andere zielen, die zij enige vonken heeft meegegeven van het vuur, dat haar verteert. De liefde tot God kent geen menselijke jalousie. Het geven dooft haar niet uit, maar wakkert haar aan. Zeker, de inwendige ziel verlangt wel, dat niemand ter wereld haar God meer bemint dan zij, maar als dat toch het geval is, is zij daarover verheugd. Hoe meer God bemind wordt, des te gelukkiger is zij. De ontdekking, dat er zielen zijn, die in grotere intimiteit met God leven dan zij, kan haar vurigheid slechts aanwakkeren. Zij bidt voor die zielen, opdat zij nog meer beminnen mogen. Zij deelt nederig in hun liefde. Haar vreugde is het, aan haar „Beminde“

de genegenheid van deze bevoorrechte zielen aan te bieden. Zij bemint Hem met al de gevoelens van hun hart.

Blijf bij me, Jezus, verlaat me niet meer, blijf hier, altijd, altijd.

Dat ik U daar voele, in het diepst van mijn hart, aanwezig en toch verborgen.

Maak van mijn ziel Uw lusthof en Uw rustplaats. Ik zal U niet storen, mijn Welbeminde.

Ik zal aan Uw voeten blijven, ik zal naar U schouwen; ik zal U beminnen zonder lawaai.

Al het weinige, dat ik heb, zal ik U geven. Gij zult over alles heersen in mij en Uw heerschappij zal zonder einde zijn.

Dank, mijn God, voor zoveel goedheid. Ik heb niets te zeggen! ik wil alleen maar beminnen. Ja, ik bemin; ja, ik zou U dag en nacht dat woord willen herhalen, als het enige dat U bebaagt en Uwer waardig is: Ik ben van U, mijn Jezus, mijn God; ik zou ook U willen zijn, mijn Verlosser, ik wil ook wat Gij wilt, d.w.z.: ik wil U voor mij, helemaal voor mij, meer en meer voor mij, en voor altijd.

Blijf hier, mijn Jezus. Heers. Verteer. Verenig. Vergoddelijk.